

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7807/2025
03.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Јовица Рашета, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3164/23 од 20.11.2023. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3164/23 од 20.11.2023. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 3164/23 од 20.11.2023. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П 1249/19 од 03.10.2023. године, исправљена решењем тог суда П 1249/2019 од 06.09.2024. године и предмет враћа првостепену суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1249/19 од 03.10.2023. године, исправљеном решењем тог суда П 1249/2019 од 06.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијени су приговори апсолутне и стварне ненадлежности Основног суда у Новом Саду истакнути од стране туженог. Ставом другим изреке, констатовано је да се тужбени захтев усваја у целости. Ставом трећим изреке, утврђено је право јавне својине туженог Града Новог Сада на парцелама број .. и .., уписаним у листу непокретности .. КО Сремска Каменица, на обе у 2940/13682 удела, што су тужиоци дужни трпети, признати и дозволити да се на овим парцелама, на свакој у цитираном уделу од 2940/13682 у евиденцији непокретности код Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Нови Сад 3, упише јавна својина Града Новог Сада. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу АА исплати на име накнаде за 1006/13682 дела наведених парцела укупан износ од 1.455.291,20 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, а тужили ББ на име накнаде за 1934/13682 дела на означеним парцелама износ од 2.790.310,40 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да

тужиоцима накнади парничне трошкове од 828.414,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3164/23 од 20.11.2023. године, ставом првим изреке, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка. Ставом трећим изреке, упућен је првостепени суд да исправи побијану пресуду у ставу четвртом изреке тачним означањем имена тужиље ББ. Поступајући по овом налогу, Основни суд у Новом Саду је решењем П 1249/2019 од 06.09.2024. године извршио исправљање првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је, с позивом на члан 404. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и оценио да је ревизија дозвољена, због потребе уједначавања судске праксе.

Испитујући пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су сувласници спорних парцела, како је то означено у изреци пресуде, које су према актуелном Плану детаљне регулације објављеном у „Службеном листу Града Новог Сада“ бр. 26/17 намењене за јавно грађевинско земљиште – саобраћајнице. У природи, ове парцеле су делимично приведене планираној намени, а мањи део ушао је у састав околних дворишта и ти делови парцела издвојени су од улице оградом. Тржишна цена земљишта на овом локалитету је 12.027,20 динара/ м2. Поступак експропријације земљишта на наведеном локалитету није спроведен.

Нижестепени судови одлуку о основаности постављеног тужбеног захтева за утврђење јавне својине и исплату тржишне вредности сувласничке припадности тужилаца на спорним парцелама заснивају на члану 1. Протокола број 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

По оцени Врховног суда, због погрешне примене материјалног права нису утврђене све релевантне чињенице које омогућају испитивање законитости одлуке о постављеном тужбеном захтеву.

Чињенично је утврђено да се део спорних парцела користи као део ограђених дворишта, али није разјашњено која је површина овог дела парцела, која лица су у њиховом поседу и по ком правном основу.

Пошто целе парцеле нису фактички приведене планираној намени за јавну саобраћајницу, остало је неразјашњено када су парцеле формиране, по ком правном основу и када су тужиоци постали њихови сувласници, од када су и у којој садржини доношени плански акти којима је извршено урбанистичко планирање на наведеном локалитету, конкретно по ком урбанистичком плану су формиране две спорне парцеле и када су фактички и у којој површини приведене планираној намени.

За делове парцела које се користе као дворишта неопходно је и утврђење да ли и када су тужиоци у односу на лица која су у поседу парцела предузимали активне радње у сврху заштите својине које су лишени, као и да ли постоји адекватна узрочно-последична веза између доношења планских аката, односно других аката јавне власти на спорном локалитету и лишења, односно ограничења права својине тужилаца.

Првостепени суд ће, на основу члана 165. став 3. ЗПП поновно одлучити и о трошковима целог поступка, који су условљени коначним успехом странака у парници.

Из наведених разлога, на основу одредби члана 416. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**